

Daan Donkers 4

Van Jan Kranenbarg zijn verschenen

De vulkaanuitbarsting

De hygiënefreaks

De bizarre voorspelling

Het miljardairspel

Daan Donkers, de kandidaat

Daan Donkers 2, het team

Daan Donkers 3, het oordeel

*Bezoek de website www.bravenewbooks.nl/jankranenbarg
voor meer informatie.*

Daan Donkers

Het Contact

Jan Kranenbarg

©2023 Jan Kranenbarg, Ede Nederland
Omslagillustratie: Jan Kranenbarg

ISBN: 9789464925937

De ziel is de persoonlijkheid van de mens. De ziel maakt een persoon tot wat hij is, zijn karakter. Er zijn al eeuwenlang mensen aan het debatteren over het bestaan van de ziel. Er blijft namelijk een soort mysterie hangen rondom het onderwerp van de ziel.

In veel religies is de ziel het onsterfelijke deel van de mens dat ook na het aardse bestaan blijft voortleven.

Grote filosofen hebben zich uitgesproken over de ziel, zoals Plato, Aristoteles en Descartes. Zij waren ervan overtuigd dat er een ziel bestaat.

Ook voor de wetenschap blijft dit onderwerp erg fascinerend. Een aantal onderzoekers zeggen nieuw bewijs te hebben ontdekt over het bestaan van de ziel. Ze hebben namelijk ontdekt dat de ziel niet doodgaat, oftewel eindigt. De ziel maakt volgens hen een terugreis naar waar het vandaan kwam, het alles, het universum.

Proloog

‘Nee,’ gilte Daan Donkers in wilde paniek toen er plotseling een monsterlijk pistool op hem werd gericht. Verbaasd keek hij naar degene die het wapen met een trillende hand vasthield. Hij kende de schutter. Het was Bram Smets, de stoere puber uit België, die tot zijn eigen verschrikking, over de gave beschikte. Daan wist niet beter dan dat hij in coma lag, na een fatale val. Toch zat hij hier in een rolstoel, levend en wel.

‘Wraak,’ schreeuwde Bram buiten zinnen. ‘Wraak op de man die mij verlamd heeft gemaakt.’ Hij perste de woorden zo krachtig tussen zijn lippen door dat het speeksel in het rond vloog. Het was het enige dat hem in leven had gehouden. Wraak op Daan Donkers, want dat was degene die schuldig was aan zijn verlamming. Oog om oog, tand om tand. Hij voelde de hand van zijn vader op de schouder als een soort aanmoediging. Het moment was aangebroken. Hij zou zijn wraak krijgen. Zijn vinger spande zich om de trekker.

Daan zette zich schrap voor wat onvermijdelijk leek en zag in een ooghoek dat Sophie op wilde springen om Bram tegen te houden. Er volgde een oogverblindende lichtflits en een oorverdovende knal. Het duivelse kwaad was geschied. De kogel die voor hem was bedoeld, trof zijn lieve Sophie. Als in een vertraagde film zag hij haar neerstorten en op de plaats van haar hart ontstond een rode vlek. Een vlek die angstaanjagend snel groter werd. Hij rukte zich los uit de verdovende vertraging en schreeuwde uit alle macht om hulp. Zijn vriendin was neergeschoten. Door Bram Smets, die wraak wilde

nemen op hem. Hij had per ongeluk Sophie neergeschoten. Per ongeluk! Hoe idioot klonk dat?

Daan hoorde niet hoe de moordenaar net zo hard gilte toen hij zijn fout beseftte en hij zag ook niet hoe majoor Smets zijn zoon, met rolstoel en al, haastig wegtrok van deze tragedie. Het drong ook niet tot hem door dat de campinggasten toesnelden en dat het alarmnummer werd gebeld. Hij schreeuwde nog steeds toen de Interpol-agenten Lucie Laurent en Thierry Blanchard hem met geweld losrukten van Sophie, zodat de ambulancebroeders erbij konden. Door zijn tranen heen zag hij hoe een slappe Sophie werd opgepakt en in allerijl de ambulance in werd geschoven. Zijn Sophie zou moeten vechten voor haar leven. Hij wist dat het tevergeefs zou zijn.¹

Badend in het zweet schrok hij wakker en keek verwilderd om zich heen waar hij was. Het was midden in de nacht en naast zich hoorde hij het geruststellende geronk van Wilfred Baumgartner, zijn grote hippievriend. Die had geen last van nachtmerries. Daan ging rechtop zitten en keek op zijn horloge. Drie uur. Hij zuchtte. Het zou nog een lange nacht worden. Hij kon maar niet loskomen van het verdriet om de overleden Sophie. Hij zag 's nachts haar lieve gezicht, haar bleke huid en de prachtige, blauwe ogen. Hij wilde haar eeuwig omhelzen, teder de lange, blonde haren strelen en liefdevol kussen. Het verlangen was zo groot dat het pijn deed.

Maar ze was dood. Hij had haar zelf begraven. Toch werd hij gekweld door haar geroep. Elke nacht riep ze zijn naam zoals ze altijd deed, wanneer ze contact met hem zocht via de gave. Die stem was nog het ergste. Het leek zo echt, zo dichtbij. De nachtmerries hoorden misschien bij het verwerkingsproces. Daar kon hij nog wel mee dealen. Maar die stem. Dat was het moeilijkst te verdragen. Wat was er met hem aan de hand? Wilde hij niet accepteren dat ze dood was en zorgde de gave ervoor dat haar stem zo levensecht leek? Hij wist het niet.

---

¹ Zie derde boek Daan Donkers, het oordeel

Hij zuchtte om zijn eigen warrige gedachten. De gave was lang niet altijd een zegen. Hij vertelde wel aan iedereen die het horen wilde dat de gave een geschenk was. Een kostbaar geschenk van de natuur, dat je moest koesteren in je hart. Je was als het ware uitverkoren. De mensen met de gave waren bevoorrecht om te kunnen kijken in het collectief bewustzijn. Daar werd al het handelen van de mensen opgeslagen als herinneringen en het was geweldig om daar te mogen grasduinen. Op die manier kon je werkelijk alles te weten komen en daar kon je veel goede dingen mee doen, maar zeker ook slechte dingen. De vraag of de gave wel zo'n kostbaar geschenk was, kwam steeds vaker naar voren. Het was ook de gave die ervoor zorgde dat Sophie en hij telepathisch contact kunnen maken. Dat was altijd fantastisch geweest. Maar nu ze was overleden, kon dat uiteraard niet meer. Waarom hoorde hij dan toch die stem?

Hij keek weer op zijn horloge en zag dat het ondertussen vier uur was. Had hij een uur liggen mijmeren over zijn nachtmerrie? Het zou zomaar kunnen. Hij had niet eens gemerkt dat hij weer was gaan liggen. Wakker zijn en denken, was veiliger dan slapen en dromen. Wilfred had niet in de gaten dat hij elke nacht lang wakker lag en piekerde. Soms betreurde zijn vriend het dat hij niet over de gave beschikte, alsof het iets was om jaloers op te zijn. Daan lachte in zichzelf. Misschien was hij wel degene die jaloers moest zijn op deze zorgeloze hippie.

Er waren mensen die de gave als een bedreiging zagen. Zij voorspelden een totale chaos wanneer de gave de overhand kreeg. Dat was de reden dat er vorig jaar jacht werd gemaakt op jonge mensen met de gave. Ook Sophie en hij werden achtervolgd en moesten vluchten. Nota bene voor Interpol. De wereldwijde politieorganisatie, die veiligheid en burgerbescherming zo hoog in het vaandel had staan, wilde de gave uitschakelen voordat de chaos zou ontstaan en om dat doel te bereiken, was de gewetenloze Felipe Pérez aangesteld als beul. Hij had er helaas een paar te pakken gekregen voordat hij tot de orde werd geroepen en de onmenselijke jacht werd afgeblazen. Voor

Sophie maakte het allemaal niet meer uit. Zij was per ongeluk neergeschoten.

Er waren momenten dat hij wenste dat de gave niet bestond, er kwam alleen maar ellende van. Zonder de gave was de lieve Sophie misschien nog in leven geweest en hadden er meer slachtoffers voorkomen kunnen worden. Zijn gedachten schoten naar de tweeling Stef en Antje De Boeck uit het plaatsje Beersel in België. Toevallig de plaats waar ook Bram Smets vandaan kwam. Pérez had de tweeling te pakken genomen en de gave uitgeschakeld met een speciaal gas. Xenongas. Vreselijk. Via een visioen had hij toegekeken ze bedwelmd werden, om een uur later te ontwaken als kinderen van vijf jaar. Hij kon niet anders zeggen dan dat het een horrorscenario was. Dat deed dat gas dus met mensen. Maar wat had je aan deze zinloze gedachten. Werd het verdriet er minder door? Kwam Sophie weer tot leven? Nee! Wat gebeurd was, was gebeurd. Hij moest door. Sophie was er niet meer en hij moest alleen door. Zo simpel was het.

Ineens ging hij voor de tweede maal rechtop zitten. Wilfred hield van schrik op met snurken. Er spookte een krankzinnige gedachte door zijn hoofd. Pérez wilde de gave uitschakelen met xenongas, ongeacht de problemen die het voor de betrokkene betekende. De vraag die bij hem opkwam, was of hij de stem van Sophie nog in zijn hoofd zou horen wanneer de gave op de een of andere manier bij hem uitgeschakeld was. Natuurlijk niet door dat afschuwelijke xenongas, maar op een andere manier. Hij wist niet of het mogelijk was, maar het zou misschien de oplossing zijn tegen zijn zenuwslopende nachtmerries. Hij voelde dat depressieve gedachten steeds vaker de kop opstaken. Dat wilde hij zichzelf niet aandoen, maar ook zeker niet de ronkende vriend naast hem.

Hij ging weer liggen en durfde de ogen nog even niet dicht te doen uit angst dat de nachtmerries weer de kop op zouden steken of dat hij haar hoorde roepen. Hij had wel eens gelezen dat er mensen waren die met de ogen open sliepen. Zou dat een oplossing zijn? Hij dacht het niet, maar wat dan? Hij moest proberen om de gave bij zichzelf uit te

schakelen. Hij wist niet hoe, maar het was het proberen waard. Hij zag dat het tegen vijven liep. Hij moest een poging wagen.

Hij sloot zijn ogen en omarmde de mist die vrijwel onmiddellijk kwam opzetten. Er klonk nog geen angstaanjagende stem van zijn lieve Sophie. De beelden die hij langzaam zag opkomen, duwde hij terug de mist in. Dat ging makkelijk, maar nu? De mist was een uiting van de gave. Dat was een aanknopingspunt. Hij concentreerde zich op de mist en probeerde de mist dunner te maken. Zo dun, totdat het was verdwenen. Het lukte. De mist werd ijler en hij zag de laatste slierten oplossen. Het was helder. Een prachtig helder zwart van de nacht. Hopelijk de basis voor normale dromen. Hij dacht aan niets, hij zag niets en hij hoorde niets. Hij viel in slaap.

1

Een slungelige puber slenterde lusteloos over de drukke Champs-Élysées, de brede boulevard dwars door het chique deel van Parijs. Het zonnige weer, dat de hordes toeristen juist in een uitbundige stemming bracht, had op hem geen effect. Hij liep met het hoofd gebogen en leek in niets anders geïnteresseerd dan de stoeptegels waarover hij langzaam voortbewoog. Hij keek niet op naar de uitdagende etalages van de vele winkeltjes, niet naar de gezellige terrassen boordevol enthousiaste levensgenieters en zelfs de beroemde Arc de Triompf liet hij links liggen. Een typische puber. Onverschillig en ongeïnteresseerd. Zoals veel jongeren droeg hij witte sportschoenen onder een spijkerbroek en een donkere hoody, waarvan de opgetrokken capuchon zijn gelaat in de schaduw verborg. Hij leefde in zijn eigen wereld. Maar toch was het slechts schijn. Vanonder de capuchon speurden een paar scherpe ogen constant rond op zoek naar onvoorzichtige en naïeve toeristen. Zijn aandacht ging vooral uit naar mensen met open tassen over de schouders, telefoontjes los in de hand of een duur horloge om de pols, waarmee ze opvallend liepen te pronken. Soms leek het of ze hun kostbare spullen kwijt wilden, zo slordig gingen ze ermee om.

Plotseling struikelde hij over een stoeptegels en kwam wat onhandig in botsing met een wat oudere man. Met een kreet van pijn viel hij op zijn knieën. Hij mompelde een verontschuldiging en greep dankbaar de hand die de man uitstak om hem overeind te trekken.

‘Kijk uit, jongen. Een ongeluk zit in een klein hoekje.’

Remi la Rue knikte dankbaar en liep snel de andere kant op, terwijl hij het horloge van de hulpvaardige man in zijn zak stopte. Hij dook het metrostation Clemenceau in en verdween in de mensenmassa. Natuurlijk zou de man al snel zijn horloge missen en om zich heen kijken waar de dief was of misschien wel schreeuwen om hulp. Het zou tevergeefs zijn. Hij was al uit zicht en daarbij was de kans op herkenning zeer klein, al stond hij voor zijn neus. Het waren maar een paar tellen geweest. Hij nam weer zijn slome slentertempo aan en lachte minzaam. Het was zo simpel. Ondanks dat speciale borden op de trottoirs de mensen waarschuwden tegen zakkenrollers en er wie weet hoeveel undercoveragenten rondliepen om de boel in de gaten te houden, bleef de Champs-Élysées een paradijs. Dit was zijn terrein. Hij kende elke verborgen hoekje en verdween met gemak in het doolhof van de smalle steegjes achter de winkels.

Het terras waar hij langs wandelde zat overvol met vrolijk kletsende toeristen, die alleen maar aandacht hadden voor elkaar en vooral druk bezig waren om een ober te pakken te krijgen om hun favoriete drankjes te bestellen. De kunst was om het romantische stelletje dat elkaar constant in de ogen keek, eruit te halen. Bingo, dat was niet zo moeilijk. Hij stopte bij een tafeltje langs de rand en legde een tijdschrift op tafel alsof hij het wilde aanprijzen om te kopen. Een handbeweging en een grom van de man maakten onmiddellijk duidelijk dat hij op moest hoepelen. Hij zat hier met zijn vriendin en wilde niet gestoord worden in hun intieme moment. Ze keken elkaar alweer lachend aan en hielden elkaars hand vast. Remi mompelde wat onverstaanbaars, pakte het tijdschrift weer op en liep verder. De iPhone die op tafel had gelegen, onder het tijdschrift, gleed in zijn binnenzak. Even het tempo versnellen en dan weer opgaan in de stroom toeristen.

Hij verdiende er op deze manier een aardig zakcentje bij, ook al ging het grootste deel naar zijn moeder. Zij was degene die het geld hard nodig had om het gezin te onderhouden. Het was allemaal de schuld van die man van haar, die op papier zijn vader was, maar die de

naam niet verdiende. Hij vloekte een keer binnensmonds en keek snel rond. Hij moest wel alert blijven. Hij liep snel een stukje verder, maar kwam niet los van de deprimerende gedachten. Sinds die ellendige dronkaard uiteindelijk met de noorderzon was vertrokken, was de verstandhouding met zijn moeder en twee jongere broertjes veranderd. Hij was in een keer het onbenoemde hoofd van het gezin en die verantwoordelijkheid voelde hij maar al te zeer. Even stopte hij om tegen een muur te leunen. Die misselijkheid overkwam hem steeds vaker de laatste maanden. Ziek worden was natuurlijk helemaal funest. Dat wilde hij niet. Hij moest zich vermannen, maar ging toch even op de grond zitten. De mensen liepen gewoon door. Er was niemand die zich om hem bekommerde. Hij sloot zijn ogen en zag alleen maar mist. Wat betekende dat nu weer? De mist trok langzaam op en hij zag de mensen weer voor zich langs lopen. Dat was vreemd, want hij had nog steeds zijn ogen dicht. Het was alsof hij droomde terwijl hij wakker was. Op dat moment zag hij een man aan de overkant tegen de muur leunen, die zogenaamd een krant las. Dat was niet zo, want zijn blik gleed constant zijn kant op. Zomaar ineens kwam de naam van de man in zijn hoofd tevoorschijn. Hij heette Gilbert Rousseau en was een undercoveragent van de politie. Hoe kon hij dat weten? Hij deed zijn ogen open en de man stond er echt. Hun blikken kruisten elkaar. Nu was het geen droom meer, maar werkelijkheid. Remi sprong overeind, duwde de misselijkheid zo goed mogelijk weg en zette het op een rennen. In een ooghoek zag hij de man als reactie, eveneens de straat oversteken. Er moest nog een tandje bovenop, een paar bochten door de steegjes achter de winkels en hij was ontsnapt aan wie of wat dan ook. Hijgend kwam hij ergens achteraf tot stilstand en verstopte zich tussen de containers die daar stonden opgesteld. Hij pakte zijn telefoon en typte de naam in, die zomaar in zijn hoofd tevoorschijn was gekomen. Gilbert Rousseau. Het was inderdaad een politieagent hier in Parijs en de foto die erbij stond, klopte.

Commissaris Lambert wierp een snelle blik op het trappenhuis en nam met een schuldig gevoel de lift naar de tweede verdieping. Natuurlijk nam hij zich elke dag voor om de trap te nemen. Hij troostte zich met de gedachte dat hij in dit gekkenhuis midden in Parijs zijn energie hard nodig had voor de waan van de dag.

‘Goedemorgen, Cecile,’ begroette hij zijn secretaresse. Zij was altijd een van de eersten op kantoor. Met afgunst keek hij naar haar slanke vingers, die in een razendsnel tempo over het toetsenbord vlogen.

‘Goedemorgen, chef,’ antwoordde ze bijna zingend. Ze keek hem even glimlachend aan, maar bleef in hetzelfde tempo doortypen. Zij was duidelijk van een andere generatie, hij had nog getypt op een typemachine met inktlinten en waar je met een mechanische hendel naar de volgende regel ging. In gedachten hoorde hij nog het schelle belletje dat erbij hoorde. Ting. Hij zuchtte. Soms voelde hij zich oud. Hij kende meer mensen die zich zo voelden op het moment dat ze tegen hun pensioen aanliepen. De moderne fratsen van deze tijd waren niet altijd een zegen. Het Internet bracht ontegenzeggelijk veel gemak, maar misschien nog wel meer ellende. Je wist niet meer wat waar was en wat niet. Nepnieuws in overvloed. Juicekanalen die weinig nodig hadden om een vette roddel te creëren en vloggers die met hun duizenden volgers de kinderen van deze tijd gek maakten. Hij dacht aan zijn twee kleinkinderen, twee meisjes van tien en acht jaar. Allebei hadden ze al een mobieltje, weliswaar met strenge regels van hun ouders, maar toch. Ze appten af en toe met opa. Hij probeerde dan wanhopig een antwoord te typen met zijn dikke worstvingers, die zo vaak twee toetsen tegelijk indrukten.

Hij liep door naar zijn eigen kamer, hing zijn colbert over de stoelleuning en ging zitten. Voor hem lagen wat brieven, die Cecile had geselecteerd als belangrijk genoeg om haar baas voor te leggen. Brieven werden nog steeds verstuurd, ook al pilde zijn mailbox op de computer met de dag meer uit. Meestal onzinnige berichten, die gelukkig ook door Cecile werden gescreend. Hij zette zijn computer

aan en bladerde ondertussen door de post. Een envelop trok meteen zijn aandacht.

Er stond een knalrood uitroepteken op. Hij trok de brief eruit en las met verbazing een handgeschreven brief. De brief was niet ondertekend en gezien de inhoud snapte hij dat. Het was een chantagebrief, of tenminste een poging daartoe. Iemand wilde geld, anders zou hij of zij de namen van zijn undercoveragenten in de openbaarheid brengen. Normaal gesproken zou hij zo'n brief allang weggegooid hebben, sterker nog, hij zou nooit op zijn bureau terechtgekomen zijn. Blijkbaar wist Cecile ook niet wat ze er mee aan moest. In de brief stond de naam van een undercoveragent die geïntegreerd was in een drugsbende om de hele bende in een keer op te rollen. Zo'n naam werd angstvallig geheim gehouden, maar hier stond hij wel genoemd. Hij keek om zich heen. Dit moest een grap zijn, maar niemand keek en niemand lachte. Hij belde met het hoofd van de undercoverafdeling.

‘Jacques, kan je even langskomen. We hebben misschien een calamiteit.’

Nog geen vijf minuten later hadden ze alle mogelijkheden van lekken uitgesloten.

‘Niemand kent die naam,’ zei Jacques stellig. ‘Intern zijn er, naast ons beiden, hoogstens twee mensen die op de hoogte zijn en daar steek ik mijn hand voor in het vuur.’

‘Kunnen we het risico lopen? Hoe gevaarlijk is het wanneer die naam bekend wordt.’

‘Dodelijk. Ik roep mijn agent onmiddellijk terug. Dit risico kan ik niet nemen.’

‘En dan?’

‘Niks. Het is een brief van een iemand die toevallig een naam heeft gehoord of zomaar wat gokt. Daarbij komt het zeer amateuristisch over, zelfs een beetje kinderachtig. Wie vraagt er nu duizend euro voor zoiets? Het is vast een kind. Ik zou het niet al te serieus nemen.’

‘Maar hoe kan hij die naam weten.’

Jacques haalt zijn schouders op. ‘Toeval. Niet meer aan denken.’

Maar een week later zaten ze weer bij elkaar. Er was een tweede brief met weer een naam, dat een schot in de roos was.’

‘De persoon weet duidelijk meer, dan wij in eerste instantie dachten. Laten we zogenaamd ingaan op zijn eis en op het moment dat er een overdracht plaatsvindt, grijpen we in. Simpel. Het moet een of andere kwajongen zijn, die toevallig tegen iets aan is gelopen. We zullen hem een lesje leren, duidelijk maken dat je maar niet zo spelletjes met de politie kan spelen. En al helemaal niet spelletjes waarbij levens op het spel staan.’

Een paar dagen later stonden er twee schuldbewuste agenten, netjes met hun petten voor de buik, voor het bureau van de commissaris. Het was duidelijk dat hun baas chagrijnig is.

‘Dus het ene moment heb je de bewuste tas nog in je hand en even later blijkt het een andere tas te zijn?’

‘Het was druk op de Champs-Élysées en ...’

De agent kon zijn zin niet afmaken. ‘Het is altijd druk op de Champs-Élysées.’

‘De zakkenrollers zijn slim en ...’

‘Je bent potverdorie een agent. Het is een schande dat een zakkenroller jou de baas is.’ Vroeger zou een kleine crimineel het nooit gedurfd hebben. Een politieagent beroven nota bene. Hij zuchtte.

‘Ja, wat er Cecile?’ snauwde hij onnodig. ‘Sorry, Cecile, ik heb gewoon een slechte dag.’ Hij keek de agenten aan en zei: ‘Opgehoepeld jullie en gedraag je als een agent.’

Hij pakte de brief aan van zijn secretaresse en zag meteen het rode uitroepteken. ‘Verdomme,’ reageerde hij en besepte dat het een lange dag zou worden.

Cecile knikte toen ze zijn reactie zag. ‘Het is weer van onze kwajongen. Hij heeft de tas met kranten gepikt van de agent en is nu boos dat er geen geld in zat.’

De commissaris hield een vloek binnen en opende de brief. Weer een naam van een undercoveragent. Het chantagegeld was verdubbeld. Hij mocht dan een kind zijn, gek was hij zeker niet. Hij stond op en liep nadenkend naar het raam. Hij kon het hebben wanneer zijn secretaresse met een supersnelheid kon typen, hij kon het hebben wanneer zijn kleinkinderen met het grootste gemak appjes naar hem verstuurden en zelfs de belachelijke filmpjes op TikTok kon hij ergens nog plaatsen als een uitwas van deze tijd. Maar wat hij niet begreep, was hoe een kind de namen van zijn undercoveragenten kon weten. Hij keek naar buiten. Misschien begreep hij de wereld niet meer.

Het bracht hem op de gedachten aan een mail, die Interpol onlangs had gestuurd naar alle politiebureaus van de deelnemende landen. Dus wereldwijd. Een vrij vage mail, ondertekend door speciaal agent Lucie Laurent. Hij had nooit van haar gehoord en wist niet wat hij met de mail aan moest. Het leek in eerste instantie typisch iets van hogerhand. Zo'n wetenschappelijke nerd, die geen benul hadden wat er in het veld plaatsvond, maar wel de grootste theorieën verkondigden. Het waren kantoorpikjes die boven een andere planeet rondzweefden, maar aan de andere kant ging het misschien juist hierover.

Hij liep in gedachten naar het raam en staarden naar het gekrioel van mensen. Onbegrijpelijke kennis bij onbegrijpelijke jonge mensen. Geheimen die plotseling op straat liggen. Niet te verklaren zaken waarbij vooral pubers waren betrokken. Dat was waar de agent Lucie Laurent naar op zoek was. Behoorlijk vaag, maar ja... in dit geval? Hij zag al die jongelui in dikke drommen onder hem langs schuifelen en hij had geen idee waar ze in hun hoofden mee bezig waren? Hij dacht aan zijn kleinkinderen, keek naar zijn worstvingers en zuchtte. Het was een andere tijd.

‘Cecile,’ riep hij en draaide zich om. Zij zou die mail van Interpol vast nog wel bewaard hebben.

2

Anne Wester hing boven het toilet en haar maag keerde zich voor de zoveelste keer om. Tenminste, ze probeerde het krampachtig, maar het waren enkel droge kokhalsbewegingen. Haar maag was ondertussen leeg na al die pijnlijke pogingen. Haar keel voelde rauw aan en ze hoestte als een oude kerel, die zijn hele leven zware shag had gerookt. Doodziek voelde ze zich. Al een paar dagen. Niemand wist het, niemand bekommerde zich om haar. Ze vroeg zich af hoelang het zou duren voordat ze gevonden werd, wanneer ze op dit moment dood zou gaan. Dagen? Weken? Ze wist het niet. Wie kwam er in een kraakwoning? Een andere kraker. Dat was het. Daar lag haar hulplijn. Een andere kraker. Ze probeerde te lachen. Wat een gruwelijke gedachte. Waar was haar leven gebleven? Ze strompelde terug naar het matras en kroop onder de dekens. Morgen zou het vast beter gaan. Rochelend onderging ze haar koortsdromen.

De volgende ochtend ging het inderdaad beter, hoewel de misselijkheid nog steeds regelmatig kwam opzetten. Ze dacht eerst dat ze in verwachting was. Maar dat was onmogelijk. Ze had al zeker een half jaar geen jongen ontmoet waar ze een klik bij voelde, laat staan dat ze met hem had gevreeën. Dan zou het een onbevleete ontvangenis moeten zijn. Wie weet droeg ze een heilig kind? Ze lachte zonder een hoestbui te krijgen. Het ging echt beter vandaag. Dat was maar goed ook, want ze moest inkopen doen. Ze was bijna door haar voorraad heen. Met een smerig gezicht knauwde ze het laatste stuk paprika weg.

Ze liep naar de kraan om zich wat op te frissen. Het was een mazzel dat ze dit pand had gevonden met stromend water en elektriciteit. Een luxe. In een mum van tijd had ze zich aangekleed en keek naar de troosteloze puinhoop buiten. Een bouwproject dat stil was komen te liggen. Het was altijd nog beter dan de chaotische drukte bij het Leger des Heils. Ze was het gewend om alleen te zijn. Ze was immers een meisje van de straat. Schorremorrie. Tuig van de richel. Gajes. Zo keken sommigen naar haar, zoals bijvoorbeeld haar ouders die haar nota bene zelf de straat op hadden gejaagd, ook al was het misschien onbewust. Ze konden het niet verkroppen dat hun dochter wel goed kon leren, maar er op school toch met de pet naar gooide. Elke dag dezelfde preek, dezelfde frons en dezelfde frustraties. Ook al was ze pas zeventien, weglopen was de enige optie. Maar ze hadden het allemaal mis, wanneer ze dachten dat ze ongelukkig was of zielig. Misschien nu even met die verrekte griep, maar ze was tenminste zelfstandig, hoefde met niemand rekening te houden en kon prima in haar eigen onderhoud voorzien. Hier was niemand die constant aan haar kop zeurde wat ze moest doen.

Ze stapte naar buiten en liep over de loopplanken naar de openbare weg. Het was al met al helemaal geen slechte wijk waar ze woonde. Veel alleenstaande huizen met grote oprijlanen. Ze slenterde langs de ijzeren hekken die toegang gaven tot de rijken. Het zou fantastisch zijn om daar in te breken, als een soort Robin Hood die stal van de rijken en het gaf aan de armen. Dat laatste deel zag ze misschien wat anders. Ze wilde lachen, maar er kwam toch weer een diep gerochel. Met gebogen hoofd liep ze verder, totdat ze ineens stilstond. Waarom moest ze aan het getal 1811 denken? Ze had helemaal niets met getallen en ook dat getal zei haar niets. Ze keek op en zag het metalen toetsenbordje op de stenen pilaar waar het zware toegangshek aan vast zat. Het zou toch niet waar zijn? Ze keek om zich heen en tikte snel de vier cijfers in. Er klonk een fel piepje en het grote hek zwaaide wijd open. Ze kreeg terstond een hoestbui en liep snel verder. Wat was er

in hemelsnaam gebeurd? Bij de volgende villa verschenen er opnieuw cijfers in haar hoofd.

Ook hier typte ze de cijfers snel in en het onmogelijke gebeurde. Het hek zwaaide geruisloos open. Dit kon helemaal niet. Het sloeg nergens op. Het moest de griep zijn. Die had haar te pakken. Misschien lag ze nog wel in bed te ijlen? Nee, dat leek erg onwaarschijnlijk. Ze keek naar het huis waar ze toevallig voor stil was komen te staan of iemand haar had gezien. Niets te zien, als alleen nog meer cijfers en zelfs letters. Bij de voordeur, bij het grote raam, boven bij de slaapkamer. Ze keek de andere kant op en de cijfers verdwenen. Was ze gek geworden of was er een wonder gebeurd? Heel even flitsten haar gedachten naar een heilig kind in haar buik. Maar dat was nog veel idioter.

‘Ga zitten, Susan,’ zei rechercheur Ben Bogaerts. In de twintig jaar dat hij bij de Politie Amsterdam werkte, was dit wel de vreemdste zaak die hij onder handen had gehad. Hij keek Susan nadenkend aan. Ze was de recherche-psycholoog bij het bureau en had veel goede resultaten behaald met haar directe aanpak. Hij was benieuwd hoe ze deze klus zou aanpakken.

‘Was is er, Ben. Anders zit je ook niet om woorden verlegen.’ Ze vond Ben een fijne kerel en ze konden alles tegen elkaar zeggen. Hij zou nooit intimiderende of kwetsende opmerkingen maken, zoals sommige andere mannen, die met een klein beetje macht al hoog van de toren bliezen.

‘Het gaat om een meisje van zeventien, een kind nog. Slim, maar eigenzinnig. Ze gaat niet meer naar school en woont in een kraakpand. Ze denkt dat ze de hele wereld aankan.’

‘Wat heeft ze op haar kerfstok?’

‘We zijn in het kraakpand geweest en hebben daar een gigantische hoeveelheid gestolen spullen gevonden. Horloges, sieraden, contant geld en van alles wat van waarde is. Allemaal klein spul, wat je

makkelijk kan grijpen en meenemen, maar dat over het algemeen veilig opgeslagen ligt in kluizen.’

‘Heeft zij dat allemaal gestolen?’

Ben knikte en dacht aan de opvallende stijging van inbraakmeldingen de laatste maanden. Ze dachten dat ze te maken hadden met een groep criminelen uit het buitenland die neergestreken was in deze wijk, maar nu blijkt dat een puber het op haar geweten heeft. Bizar.

‘Het klinkt niet logisch dat ze alleen werkte. Hoe kreeg ze het voor elkaar?’

‘Daar zit nu net het bijzondere, waarvoor jij je kunsten mag vertonen.’ Hij grimaste naar haar en pakte een dossier van zijn bureau, dat hij overhandigde aan haar. ‘Ze heet Anne Wester en beweert dat er een wonder is gebeurd. Ze weet zomaar ineens alle codes van alle alarmsystemen, kluizen, beveiligingen en wat al niet meer.’

Ze keek hem ongelovig aan. ‘Ben, even serieus. Wat je zegt, slaat nergens op. Dat weet je zelf ook wel.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ze zit in verhoorkamer twee.’

Susan stond op en liep de deur uit. Ze zou de ontmoeting aangaan zonder iets te lezen uit het dossier. Eerst de persoon leren kennen, daarna kwamen het gedrag en de handelingen vanzelf. Dat was haar stijl. Ze klopte op de deur van de verhoorkamer en wachtte op een reactie. Ze vond het altijd zo lomp om ineens die deur open te gooien en naar binnen te stappen. Dat was intimiderend en kon mensen afschrikken.

‘Hallo?’ klonk een aarzelende stem uit de kamer en Susan stapte naar binnen. De arrestante zat aan een tafel en leek meer verward dan bang.

‘Hoi, ik ben Susan. De psycholoog in dienst van de politie.’

Stilte.

‘En wie ben jij?’

‘Anne.’

‘Weet je waarom je hier zit, Anne?’

Anne vond de vrouw er geweldig uitzien. Een knappe vrouw van misschien eind twintig, met lang blond haar. Ze had een hele andere voorstelling bij een psycholoog. Ze beantwoordde de vraag met een knik. Natuurlijk wist ze waarom ze hier zat. In een soort wervelwind had ze in een maand tijd bij tientallen huizen en openbare gebouwen ingebroken. Me dunkt dat er ergens alarmbellen gingen. Het ging allemaal ook zo makkelijk en ze had de verleiding niet kunnen weerstaan. Het was alsof je een briefje van vijftig euro op straat zag liggen. Je hoefde alleen maar te bukken. Ze had ondertussen leren omgaan met die cijfers en letters die tevoorschijn kwamen in haar hoofd. Ze kon ze als het ware uit- en aanzetten. Het was echt een wonder.

‘Waarom deed je het? Al die inbraken.’

Ze haalde haar schouders op, ‘Ze konden het allemaal missen.’ Er was niets om zich voor te schamen. Niemand was er door in de problemen gekomen.

‘Heb je het naar je zin in een kraakpand? Het lijkt me zo alleen, het leven op straat. Geen gezinsleven, geen schoolvrienden.’

Even leek Anne in de war door de onderwerpwisseling. ‘Ik ben graag alleen,’ was haar korte antwoord. Daar had niemand wat mee te maken. Het was haar leven.

Susan voelde aan dat dit geen plezierig onderwerp was. Vragen over haar ouders kon ze misschien beter later stellen. Eerst de persoon zelf maar eens wat beter leren kennen.

‘Ik ben blij dat ik heb gestudeerd. Ik heb een goede baan en bepaal zelf hoe ik mijn leven inricht.’

Anne keek haar aan, maar reageerde niet. Zij had vast geen ouders die alleen maar prestaties verwachtten. Elke dag opnieuw.

‘Hoe kon je al die alarmen en beveiligingen omzeilen?’

Even schudde ze haar hoofd om de chaotische manier van ondervragen. ‘Ik ken alle codes.’

‘Dat zei onderzoeker Bogaerts ook al, maar dat is in principe onmogelijk.’

Anne haalde haar schouders op. Wat kon het haar schelen of ze het geloofde of niet.

Susan opende het dossier en las op het overzicht dat het om vierentwintig inbraken ging. Dat kon dit meisje nooit alleen gedaan hebben.

‘Met wie deed je die inbraken samen? Je vriend?’

Anne snoof. ‘Ik heb geen vriend.’

Susan las in het dossier dat bij alle inbraken de sporen ontbraken. Geen ontwrichte sloten, geen ingeslagen ruiten, geen stroomstoringen. Ineens kreeg ze een idee. Ze pakte haar telefoon uit haar tas en legde hem op tafel. ‘Kan je dan ook de telefoon ontgrendelen?’

Anne keek haar bijna minachtend aan. Moest ze bewijzen wat ze de hele tijd al vertelde? Ze pakte de telefoon en zag in haar hoofd het wachtwoord. Ze tikte het in en schoof de telefoon terug.

Susan schoof automatisch met haar stoel achteruit. Werd ze nu belazerd waar ze bij zat? Het moest een truc zijn. Verbaasd pakte ze haar telefoon op en keek naar het geopende startscherm. Dit was onmogelijk. Ze schraapte haar keel zodat haar stem een beetje normaal zou klinken.

‘Vind je het zelf niet bijzonder dat je die dingen zomaar weet?’

‘Jawel. Ik zag zomaar ineens getallen en het bleken codes te zijn van allerlei inbraakbeveiligingen.’

Ze keek zo onschuldig dat Susan geneigd was om het te geloven. ‘Goed Anne, ik weet even genoeg.’ Ze stond op en liep naar de deur.’

‘En ik dan?’

‘Je zal je voor de rechter moeten verantwoorden voor al die inbraken. Waarschijnlijk zal een agent je straks terug naar je ouders brengen. Blijf hier maar wachten, er komt straks iemand van wie je meer hoort.’

‘Maar ik wil niet terug naar mijn ouders.’

Susan hoorde het niet meer en liep in gedachten de gang op. Wat moest ze hiermee? Iedereen had het tegenwoordig maar over nepnieuws. Je kon niets meer geloven. Alles kon fake zijn. Nou, ze

had te maken met het tegenovergestelde. Alles wat dat meisje zei, alle codes die ze kon opnoemen, waren waar. De waarheid was veel enger dan nepnieuws. Ze moest denken aan de vage mail die ze hadden ontvangen vanuit Interpol. Een speciaal agent had een wereldwijd onderzoeksproject opgezet om nepnieuws te kunnen ontmaskeren. Maar ze wilden daarnaast ook weten of er bijzondere gevallen waren waarbij juist de waarheid een grote rol speelde. Mensen die opvallende informatie bezaten, waarmee onveilige of zelfs gevaarlijke situaties konden ontstaan. Daar was in het geval van Anne duidelijk sprake van. Iemand die alle codes weet, was een gevaar voor ... eigenlijk alles. Ze stormde de kamer in van de commissaris en plofte ongevraagd op de stoel tegenover zijn bureau. Ze keek hem lang aan voordat ze wat zei.

‘Wat ik net heb gehoord is, rationeel gezien, niet mogelijk,’ zei ze.

‘Mee eens.’

‘Ze beseft het zelf amper. Ze is een wonderkind.’

‘Mee eens.’

‘Ze wist in een mum van tijd mijn telefoon te ontsluiten en ik heb niet een makkelijke code. Dat is toch op zijn minst vreemd te noemen?’

‘Mee eens.’

‘Hoezo mee eens?’

‘Je hebt gelijk. Het kan eigenlijk niet. Er is dus iets aan de hand dat wij niet weten. Ze belazert de boel of het is een nieuw fenomeen.’

‘Je bedoelt dat mailtje van Interpol.’

‘Ja, ik heb een mailtje laten sturen naar Lucie Laurent van Interpol om haar op de hoogte te brengen van dit mysterieuze meisje.’

3

Danny stond gebogen over zijn fiets en was even niet in staat om reageren op het bezorgde geroep van zijn vriend. Met de ogen stijf gesloten en in korte puffjes ademhalend, wachtte hij totdat de misselijkheid was gezakt. Het duurde meestal niet langer dan een paar minuten. Hij had er vaker last van. Op de meest vreemde momenten en plekken, zoals nu om twaalf uur in het fietsenhok bij school. Dat wil je niet ten overstaan van de andere leerlingen. Hij zuchtte eens diep, opende de ogen op een kiertje en zag tot zijn geruststelling dat alleen zijn beste vriend naar hem keek. Er was verder niemand aanwezig. Hij kwam overeind.

‘Wat is er, Danny? Ben je ziek?’

‘Nee, man. Het is alweer goed. Gewoon even duizelig.’ Hij wilde doen of er niets aan de hand was. Een beetje misselijk, wie was dat niet af en toe? Maar het was ook niet de misselijkheid waar hij zich zorgen om maakte. Sinds een paar maanden hoorde hij stemmen in zijn hoofd, die gepaard gingen met hallucinaties. Vreemde hallucinaties. Een soort nachtmerries, maar dan overdag. Dat was wel een dingetje waar hij meer mee zat dan hij ooit zou toegeven.

‘Vorige week ook al. Misschien moet je eens naar de dokter?’

Danny gaf antwoord door op zijn fiets te springen en lachend weg te racen. Zijn vriend ging er onmiddellijk achteraan en was dit voorval alweer vergeten. Ze waren vrienden en fietsten elke dag vanuit het noordelijke district van Marseille naar de middelbare school in het

centrum. Zij kwamen uit de wijk die bekend stond om haar misdaden en om die reden gemeden werd door toeristen.

Danny ging thuis direct naar zijn kamer en plofte op bed. Hij had het hele rijk alleen. Zijn ouders werkten allebei en zijn kleine zusje zat nog op school. Zij ging aansluitend naar de kinderopvang. Hij pakte zijn telefoon en keek naar van alles, maar zag niets. Om vijf uur had hij een afspraak met de psycholoog. Dat hadden zijn ouders geregeld, toen ze hoorden hoe hun zoon worstelde met zijn gedachten. ‘Het kan geen kwaad, Danny. Ga gewoon eens praten,’ had zijn moeder bijna gesmeekt. Hij had met tegenzin ingestemd. Dachten ze soms dat hij gek was? Misschien had hij het helemaal niet moeten vertellen.

Precies om vijf uur zette hij zijn fiets tegen de muur van een hoog herenhuis en belde aan. De deur ging automatisch van het slot en hij stapte naar binnen. Een jonge vrouw met een weelderige bos bruine krullen kwam hem tegemoet lopen.

‘Hallo Danny,’ begroette ze hem vrolijk en stak haar vuist uit voor een boks. ‘Ik ben de psycholoog,’ verklaarde ze lachend toen ze zijn verbaasde gezicht zag. Ze ging hem voor naar haar kamer. ‘Veel studenten verwachtten een oude man met dikke wenkbrauwen en een strenge, doordringende blik in de ogen,’ zei ze onder het lopen en stopte bij de deur aan het eind. ‘Kom binnen en ga zitten.’

Na een inleidend gesprekje over koetjes en kalfjes, vertelde Danny over zijn misselijkheid, die gepaard ging met stemmen en hallucinaties en dat vooral zijn moeder hem gestuurd had. Misschien was er iets mis in zijn hoofd. Dat was natuurlijk de hamvraag. Daarom praatte hij er met niemand over. Stel je voor dat er echt iets mis was, dat wilde hij niet weten.

‘Hoe vaak heb je last van?’

‘Bijna elke dag, maar het duurt maar even.’

‘Veel jongens en meisje in de puberteit horen ongewild stemmen of zien willekeurige beelden. Het is over het algemeen onschuldig. Heb je veel stress? Op school of thuis?’

‘Nee, niet meer dan de anderen.’

‘Stemmingswisselingen?’

Hij schudde zijn hoofd.

‘Ben je wel eens depressief?’

Hij zuchtte. Dit leidde tot niets. Ze wist het ook niet.

‘Het kan een voorbode van een psychose zijn, maar je bent te stabiel. Probeer het te negeren. Het feit dat je er hier over hebt gesproken kan al bevrijdend werken. Ik wil je over vier weken weer zien.’

Ze stond op en liep al naar de deur.

‘Ik zie steeds dode mensen. Lijken, heel veel liken,’ mompelde hij zachtjes. Dit had hij niet aan zijn ouders verteld. Het leek niet belangrijk en was ook te gruwelijk voor woorden.

De psycholoog bleef staan, draaide zich weer om en keek hem aan. Danny zat nog steeds op de stoel en had het hoofd gebogen, alsof hij zich schaamde voor de beelden die hij zag. Ze ging weer zitten en wachtte af of hij nog meer zou zeggen.

‘Het ziet er zo echt uit.’ Even ging er een rilling door hem heen. Soms leek het alsof hij de dode mensen kon aanraken. Hij keek op. Wat zou ze hiervan zeggen. Was hij dan toch gek?

‘Zou je zo’n hallucinatie willen beschrijven, Danny.’

Hij zuchtte. Elke keer wanneer hij terugdacht aan de beelden, was hij bang dat hij er weer in zat en er niet meer uit kon komen. Voor altijd opgesloten in een waanbeeld met een lijk. Iets ergers kon hij zich niet voorstellen.

‘Vanmorgen kreeg ik bij het fietsenhok op school ook een hallucinatie.’

Het was even stil. Ze vroeg niets.

‘Twee mannen stonden met hun auto stil op een brug over een rivier. Het was donker en geen ander verkeer te zien. Ze stapten uit en openen de achterklep.’ Danny sloot even de ogen en zag onmiddellijk weer het lijk liggen in de kofferbak. In een wit laken gewikkeld met overall rode plekken van het bloed en vastgebonden met touwen. Er

werd niet gepraat, het leek bijna een routine, zo soepel als het liep. Hij opende zijn ogen en keek haar aan.

‘Ze tilden er een lijk uit en gooiden het zo over de reling in het water.’

De psycholoog zag zijn wanhopige blik. Het was een blik die ze helaas herkende van andere jongelui met hetzelfde probleem. Het was naar haar mening een uiting van deze tijd, ingegeven door de sociale media en constante beschikbaarheid van korte filmpjes over van alles en nog wat. Vooral horrorbeelden kwamen vaak voor en wakkerden allerlei angsten aan in de hoofden van kinderen. Naar haar mening werd dit effect schromelijk onderschat.

‘Het leek zo echt,’ fluisterde hij. ‘Ik was er gewoon bij.’

‘Maar het is niet echt, Danny. Je hersenen verwerken de informatie die constant tot je komt. De series op Netflix, de filmpjes op YouTube, de uitdagingen op TikTok. Het is veel. In de puberteit moeten je hersenen daar mee om leren gaan. Het gaat minder worden.’

‘Wanneer?’

‘Dat is moeilijk te zeggen. Laten we het eerst nog even afwachten.’
Wat moet ik dan doen?’

‘Niets. Blijf rustig als het gebeurt en besef dat het niet echt is.’

Ze stond voor de tweede maal op en Danny volgde haar naar de deur.

‘Tot over vier weken.’

Hij fietste weer naar huis en wist niet of hij gerustgesteld was of niet. Ergens luchtte het wel op dat had verteld over de lijken zie hij zag.

‘Hoe was het bij de dokter?’ vroeg zijn moeder onder het eten.

‘Ben je ziek?’ vroeg zijn zusje.

Danny keek zijn moeder boos aan. Moest iedereen het per se weten?

‘Wel goed. Er is niets aan de hand.’

Zijn moeder keek hem lang aan, alsof ze overwoog of haar zoon de waarheid sprak. Ze vroeg verder niets.

Toen hij 's avonds de misselijkheid voelde komen, dacht hij terug aan het gesprek met de psycholoog. Het is niet echt. Het is maar een verzinsel. Hij kneep zijn ogen dicht en boog voorover. Die verrekte misselijkheid die erbij hoorde, maakte het nog lastiger. Ineens stond hij in een weiland. Achter een schuur waren twee mannen aan het graven. Onzichtbaar vanaf de weg. Zo te zien hadden ze haast. Zijn blik dwaalde iets verder weg en zag in de verte een boerderij liggen die hij kende. Verbaasd keek hij rond. Hij kende die omgeving. Het was niet ver hier vandaan. Ondertussen hadden de mannen het lichaam van een mens in het gat gelegd en waren ze het weer aan het dichtgooien. Uit alle macht probeerde hij zijn ogen te openen. Hij wilde er wegwezen. Weg van dat beeld, dat juist wel echt leek. Hij werd zwetend wakker en kon zich deze keer alles nog tot in detail herinneren.

Risicovolle voetbalwedstrijden, protesten van de gele hesjes, misdaden in de noordelijke districten, drugscontroles in de haven en tot overmaat van ramp, drie afrekeningen in de afgelopen maand. Commissaris Moreau zette zijn bril af en wreef in zijn ogen. Soms vroeg hij zich af waarom hij deze baan ooit wilde. Marseille veiliger maken? De mensen met een gerust hart laten slapen? De criminaliteitscijfers omlaag brengen? Hij zou bijna in de lach schieten, als het niet zo treurig was. Hij keek voor de derde keer naar het rapport dat voor hem lag. Was dit een lichtpuntje in deze tijden waarin iedereen een kort lontje leek te hebben of werd hij voor de gek gehouden. Gisteren hadden ze een lijk opgegraven ergens aan de noordkant van de stad en daarmee een verdwijning van een paar maanden geleden omgezet naar een moord. Het slachtoffer was al bekend bij de politie. Waarschijnlijk een afrekening in het criminele circuit. Het bijzondere was niet dat ze het lijk gevonden hadden, maar hoe ze wisten waar ze moesten graven. Een jonge knul was samen met zijn vader op het bureau geweest en had met horten en stoten verteld dat hij erover had gedroomd. Ze hadden hem uitgelachen en weer naar

huis gestuurd. Alsof ze al niet werk genoeg hadden. Toch waren er twee agenten gaan kijken. Gewoon voor de zekerheid.

Hij zette zijn bril weer op en keek op zijn horloge. Er werd op de deur geklopt en de bewuste jongen en zijn vader stapten schuchter over de drempel. Natuurlijk wilde hij de jongen nog een keer spreken. Waarom had hij het geweten? Was hij erbij betrokken geweest en had hij een schuldgevoel gekregen? Dat was een reële vraag.

‘Meneer Mané en Danny, kom binnen.’

Ze gingen zitten en keken wat angstig naar de commissaris. Ze waren opgehaald door twee agenten, met een politiewagen en verwachtten het ergste. Gekleurde mensen en witte politiemannen pasten op de een of andere manier niet bij elkaar.

‘Danny, jij hebt aangegeven waar een lijk was begraven. Dat had je gezien in een droom, vertelde je.’

Danny knikte.

‘We zijn er geweest en er lag inderdaad een lijk begraven.’ Hij keek Danny lang aan.

‘Snap je dat we dat een beetje vreemd vinden?’

Danny knikte. Ze hadden niet voor niets getwijfeld of ze de politie zouden informeren. Toch was hij achteraf blij. Zijn droom was niet zomaar wat geweest. Misschien gold dat ook voor de andere hallucinaties.

‘Zou je kunnen uitleggen hoe jij het wist? Had je het van iemand gehoord? Een goede vriend die zijn mond voorbij sprak misschien?’

Danny schudde zijn hoofd en besloot om het te vertellen zoals het was. ‘Ik werd misselijk en droomde dat ze een gat aan het graven waren achter ...’

Moreau sloeg met zijn vlakke hand op het bureau. Danny en zijn vader schrokken. ‘Het is geen tijd voor spelletjes, jongen. Stop met die flauwekul en vertel de waarheid.’

Danny keek hem met grote ogen aan. Zijn vader was gaan staan en had de arm zijn zoon heen geslagen als een bescherming tegen deze bullebak. Hij had spijt dat hij doorgeduwd had om te gaan. Te laat.

Danny voelde een weerstand opkomen, een weerstand waarvan hij nooit had gedacht dat hij die tegen een commissaris van politie durfde te tonen. Hij schudde de arm van zijn vader van zijn schouder en ging ook staan.

‘Commissaris, ik droom al maanden over lijken en loop zelfs bij een psycholoog. Het is allemaal heel verwarrend en het wordt zelfs eng nu blijkt dat het waar is wat ik droomde. Enige dankbaarheid en meeleven zou wel op zijn plaats zijn.

Zijn vader stond versteld. Hij had zijn zoon nog nooit zoveel woorden achter elkaar horen praten.

Moreau keek de jongen verrast aan. Dit had hij niet zien aankomen. Had hij hier dan toch een bijzonder talent aan tafel zitten? Zou dat mogelijk zijn na al dat gedonder met paragnosten die ze al zo vaak tevergeefs ingehuurd hadden.

Het maakte Danny niet meer uit. Wat gebeurd was, was gebeurd. Hij had in ieder geval gezegd wat hij wilde. Ondertussen vroeg hij zich bijna wanhopig af, wat dit betekende voor al die andere hallucinaties. Als dat ook allemaal echt was gebeurd, wat moest hij dan doen?

De commissaris stond op. ‘Het spijt me dat ik zo tekeering,’ verontschuldigde hij zich. ‘Ik kom zo terug.’ Hij liep de deur uit. Hij had ineens een ingeving.

Vader en zoon keken elkaar aan.

‘Dat heb je goed gezegd, jongen,’ zei zijn vader trots. Hij zou het zelf niet gedurfd hebben.

Binnen een paar minuten was de commissaris terug met een paar foto’s op A4-formaat in zijn hand. Hij ging zitten en moest even op adem komen. ‘Je moet meer bewegen, Jacques,’ hoorde hij in gedachten zijn vrouw zeggen. ‘Je zit de hele dag maar op je stoel.’

‘Danny,’ begon hij. ‘Laten we er eens van uitgaan dat jij het wist via een droom. Dat zou toch fantastisch zijn. Of niet?’

Danny haalde zijn schouders op. Hij had meer last dan voordeel van die enge hallucinaties.